

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. december 25.
(csütörtök)**

Horváth Géza

KARÁCSONY TÉNYE ÉS LÉNYEGE

Énekek: 422, 410, 421,1-2; 3-5, 791

Lekció: Lk 2 1-14

Alapige: 1Tim 3,16

„Nagy a kegyességnek eme titka, Isten megjelent testben, megigazított Lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”

Imádkozzunk!

Istenünk, hálás szívvel köszönjük, hogy karácsonyt ünnepelhetünk. Drága Urunk, magasztalunk téged, hogy összehívtál, összegyűjtöttél bennünket a te neved imádására és magasztalására. Köszönjük, hogy valóban minden jó adomány és tökéletes ajándék tőled, a világosság atyjától száll alá, és az apostollal együtt mi is hálát adunk legnagyobb ajándékozáért, hogy elküldted az idők teljességében a te Fiadat, Jézus Krisztust, testben, nem csak mihozzánk, hanem mi érettünk is.

Köszönjük, hogy sokszor, sokféleképpen szóltál, proféták által, szent embereid által, küldötteid által, és hogy ez utolsó időben végül szóltál nekünk a te Fiad által. Köszönjük, hogy ez a szó, ez az ige testté is lett, és eljött azért, hogy megváltson minket atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből. Köszönjük, hogy elénekelhettük, amit a Szentírás is mond: „ki az Ő népét megszabadította a bűnöktől.”

Urunk, kérünk, szembesíts azzal, hogy mi megszabadultunk-e már bűneinktől? Mi szabadok vagyunk-e már a te dicséretedre? Szabadok vagyunk-e a te követésedre, a te szolgálatodra? Szabadok vagyunk-e arra, hogy új éneket énekelvén, új szívvel téged dicsőítsünk? Azért, mert te hoztál ki a sötétségből, a halál árnyékából, te mentettél meg az ördög fogságából és a régi kígyótól. Kérünk téged, hogy ezen az ünnepen is tégy bennünket a te igéd hallgatóivá, megtartóivá és cselekvőivé! Írd be szívünkbe a karácsonyi evangéliumot, hogy nekünk a karácsony ne azt jelentse csupán, amit a világnak, valamilyen földi ajándékot, pihenést vagy ünnepi terített asztalt, családi találkozást. A mi számunkra jelentse a gyülekezet közösségében az igével való szembesülést, a terített Úrasztala pedig jelentsen a mi számunkra új erőt és új kegyelmi

KARÁCSONY TÉNYE ÉS LÉNYEGE

fényt, és új teljes bizonyosságot, hogy meg vannak bocsátva a mi bűneink az Ő nevéért, az Ő drága elégtételéért és áldozatáért. Kérünk, Urunk, hogy most is testvéri közösségben részesíts bennünket a karácsony örömében!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, amit a lekciónban olvastam, ahogy Lukács evangélista leírja a karácsonyi történetet, vagy ahogy Máté leírja a bölcsek hódolatát Betlehemben a megszületett Jézus előtt, azt később Pál apostol a gyülekezett számára ebben a nagyon rövid tőmondatban foglalja össze, hogy: Isten megjelent testben. Mert ez a lényege a karácsonynak. Karácsony ünnepének ez a tartalma, és a gyülekezet közösségében erre kell figyelni mindig, hogy mit jelent a mi számunkra, hogy Isten megjelent testben. Nem tudom, ha ugyanaz a média lett volna Jézus születésekor, mint ma, újságok, televízió, rádió, internet, akkor ez a hír, hogy Isten megjelent testben, vajon a címlapra került volna-e? Vajon az újságok ezt írták volna-e meg, mint legnagyobb szenzációt, hogy az Isten megjelent testben?

A velem egyidősek vagy a tőlem idősebbek még emlékeznek arra, amikor itt Budapesten még nem ilyen standokon volt mindenféle újság, hanem a napilapot olyan újságárusok árulták, akik karjukra vettek egy köteg hírlapot, és nagy hangon kikiáltották a fő hírt. Talán néhol még gyakorolják, mert tulajdonképpen a napilap azt a hírt közölte, ami az aznapi legnagyobb szenzáció volt. Aki arra ment, és akit érdekelt, az megvette az újságot, aki többet akart tudni arról, hogy milyen körülmények között történt, hogyan történt. Nem tudom, kedves testvérek, amikor Pál apostol belekiáltja az akkori világ legnagyobb hírét, hadd mondjam így, szenzációját ebbe a világba, akkor hányan figyeltek oda, hányan mentek oda, hányan voltak „vevők” erre a hírre, hogy az Isten megjelent testben. Pedig azóta is, nem csak akkor, ez az egyik legnagyobb hír, ami a földre eljutott, és ami Istenről szól, és ami az ember számára az üdvösség szempontjából lényeges. Mert nagyon sok hír van, nagyon sok szenzáció van ezen a világon, ami érdekes a számunkra, de bennünket tulajdonképpen nem érint. Hogy a világ másik pontján, táján milyen merénylet volt, kit öltek meg, milyen földrengés vagy milyen természeti katasztrófa sújtotta az ottaniakat, legfeljebb kivált egy sajnálatot, de azt mondjuk, hogy de jó, hogy nem itt történt!

Ez a hír, testvérek, egy olyan hír, hogy az Isten megjelent testben, ami ugyan a világnak egy másik pontján történt, de bennünket is érint. Amiben mi is érdekeltek vagyunk, mert a bűneset óta a bűnös ember vergődik a maga bűneiben, és megy a kárhozat felé, akinek a legnagyobb hír ez kell, hogy legyen, hogy az Isten megjelent testben. Érdekes, hogy a pogány vallásokban is megjelenik ez a gondolat, hogy a pogány isten, vagy istenség elküld valakit, hogy képviselje őt az emberek között. De testvéreim, egy pogány vallás sem ismeri azt, hogy Isten maga jött el erre a földre! Aki nem képviselőt küld, aki őt képviseli, hanem maga jön el, mert ez az ige azt jelenti, amit Jézus Krisztus így mondott: „aki engem látott, látta az Atyát. Én és az Atya egy vagyunk.” Ez azt jelenti, hogy amikor Isten megjelent testben, akkor a Szentháromság Isten megjelent ezen a földön, az emberek között, és úgy jelent meg, hogy a második személye felvette egy kisgyermeknek a testét és képét. Ahogy egykor az Édenkertben, amikor Isten maga jön el az emberhez. A bűneset után Isten megjelenik az Édenkertben, és keresi az embert, és azt mondja: „Ádám, hol vagy?” Az ember csak annyit tud mondani, hogy: elbújtam, mert féltem. És akkor Isten megígéri,

hogy egyszer majd eljön Valaki, aki rátapos a kígyó fejére, valóságosan is, mert lesz hozzá ereje, mert lesz lába, amivel tapossa a kígyónak a fejét. Karácsony azt jelenti, hogy Isten ezt véghez vitte. Ez meg is történt.

Érdekes, hogy az az Isten, aki az Édenkert óta mondja, rejtőzködő Isten. Ézsaiás úgy beszél Istenről, mint aki rejtőzködő Isten, aki nem jelenik meg csak úgy. A Biblia beszél olyan alkalmakról, mikor Isten néha valamilyen nagyon különleges alkalommal megjelenik. Gondoljatok az égő csipkebokorra, amikor egy olyan hatalmas ténnyel kell közölnie Mózesnek, hogy: te fogod kihozni a népet Egyiptomból! Vagy gondoljatok arra, amikor megjelenik a Sinai hegyen Isten! Mózes is azt mondja erről az Istenről, hogy nagy és rettenetes Isten, emésztő tűz. Pál apostol ebben foglalja össze az evangélium üzenetét, hogy az Isten megjelenik testben. Mikor Pál ezt írja Timóteusnak, akkor az evangélium lényegét akarja leírni. Akkor már annyi nézet, felfogás, irányzat van a Krisztus utáni években, és mind a maga igazát hangoztatja, a másikat persze kárhoztatja, mindenféle eretneknek, tévtanítónak nevezi. Pál apostol csendes nyugalommal írja le a szent meggyőződését, az evangélium titkát és lényegét, hogy Isten megjelent testben. Isten kegyelmesen odaajándékozta magát az övéinek. Bár a mi egyházunk nem fordított rá nagy figyelmet, de azért is fontos nekünk ez az ige, a niceai zsinat 1700 éves évfordulóján, mert ezt a zsinatot 325-ben hívták össze nagy Konstantin császár kezdeményezésére, hogy kimondják: az Isten megjelent testben. Már akkor is kérdéses volt az ember számára, és le kellett szögezni, hogy az Isten jelent meg testben. Emberi természete van, hozzánk hasonló, mondja az ige, mindenben, kivéve a bűnt. Isteni természetéből nagyon sokat ott hagyott a mennyben, Istenségét elrejtette, midőn testünket felvette, mondja egy szép énekünk.

Milyen csodálatos, hogy van oka és van célja! Az oka az volt, testvérek, hogy Isten nem akart más teremtményt büntetni, hanem azt akarta, hogy ugyanaz a természet tegyen eleget a bűnért, amely azt elkövette. Ezért az ószövetségi bakok és bikák vére nem volt elég. Hiába vitték az ószövetségi áldozatokat az oltárra, a szegények szegényeset, a gazdagok gazdagabbat, a királyok csordákat is tudtak hajtani, mert kitelt a közvagyonból. Az Isten azt mondta, hogy ember bűnéért ugyanaz a természet tegyen eleget, amely azt elkövette. Amely hallgatott fülével a sátán kísértésére, amely elfordult az ő teremtmény Istentől, őt megtagadva, és inkább elhitte azt, amit az ördög mondott, mint azt, amit az Isten kínált és készített. Ez az ember tegyen eleget!

Igen ám, testvérek, de ahogy a Hitvallásunk mondja, az ember ezt nem bírta volna ki. Mi nem tudtunk volna eleget tenni, mert az ember maga is bűnös. Olyasvalaki kellett, aki tiszta, aki szent, aki ártatlan, aki magáért nem kell, hogy áldozatot vigyen, hanem helyettes áldozat lesz, aki minket képviselni tud egy hatalmas fórum előtt, az Isten trónja előtt. Aki eleget tud tenni az Ő igazságának. Amikor Pál ezt mondja, hogy Isten megjelent testben, akkor ezzel kezdődik ez a folyamat. Ezzel kezdődik ez a váltság, és ezért valóságos testben kellett eljönnie. Nem véletlen az testvérek, hogy Lukács ilyen részletesen írta le az evangéliumot. Krisztus fogantatását, születését, hogy Mária várandós, hogy eljött az ő születésének a napja, hogy megszülte az ő elsőszülött fiát. Elsőszülött, mert utána még születtek fiai, azok már Józseftől. Bepólyálta, fektette a jászolba, megszoftatta. Ezért ír a Biblia Jézusról ilyeneket, hogy éhezett, hogy szomjas volt, mert megjelent testben. Nem véletlen, hogy ezt a testet le akarják taszítani, hogy ennek a testnek fáj az egyedüllét a Getsemáné kertben, amikor azt mondja, hogy nem tudtak vele virrasztani a tanítványok egy órát sem. Neki is fáj az egyedüllét, a magány, a meg nem értés, a kitzasztás, az elutasítás, mert va-

lóságos teste volt. Az Ézsaiás 53. így jövendöl róla: „egy gyermek születik nekünk, Fiú adatik nekünk, a hatalom az Ő vállán lesz, hívják nevét Csodálatosnak. Betegségeinket hordozta, fájdalmainkat viselte.” Tudjátok, hogy az Édenkertben a sátán az-zal kecsegtette az embert, hogy: „olyanok lesztek, mint az Isten!” Azt mondta, hogy ha esztek abból a gyümölcsből, akkor olyanok lesztek, mint az Isten. És karácsony miről szól nekünk a mostani ige szerint? Hogy Isten lett olyan, mint az ember. Nem az ember lett olyan, mint az Isten, hanem az Isten lett emberré, hozzánk hasonló mindenben, kivéve a bűnt.

Elgondolkoztam azon, testvérek, hogy egy tanító, aki egész életében elsős és másodikos gyerekeket tanít, és naponta elmondja, hogy egyszer egy az egy, és így tovább. Aztán tanítgatja a betűket kanyarítani. Ez a tanító sokkal többet tud ennél, tud gyököt vonni, tudja mi az a logaritmus, mert biztos leérettségizett, elvégzett egy főiskolát, és mégis egész életében a kicsi gyerekeknek ezt kell tanítania, hogy mi az egy-szeregy, meg összeadni, kivonni. Ő ettől sokkal többet tud, és tudna írni egy egész könyvet, de azt tanítja, hogy az F betűt így hurkold, ilyen a szára, az S betűt így írd. Azért, testvérek, mert annak a tanítónak egészen bizonyos, hogy nem a saját tudása szerint kell eljárnia, hanem az elsős kisgyermek szintje szerint. Mert még nem tudnak semmit se számtanból, se írásból, és meg kell őket tanítani számolni és írni. Hogy az Isten emberré lett, testvérek, a világ teremő Ura, milyen kicsi hasonlat ez! Aki nem egy tanító vagy tanár, nem is professzor, de megteremtette a mennyet és a földet, létrehozta az egész világmindenséget, és megjelenik testben, lehajol és kicsivé lesz, „kisgyermek képében szállt ez éjféiben”, mondja az ének. Hát nem csodálatos? De nem azért, mert nem tudjuk a matematikát vagy mert nem tudunk írni, hanem azért, mert nem ismerjük az üdvösség útját. Mert nem tudjuk, hogy merre keressük a mennyország kapuját. Amin jó lenne belépni, mert az idő rövidre van szabva, és megemészti a mi esztendeinket, mondja Mózes zsoltára. És ez a pár évtized úgy eltelik, mintha repülnénk, és a jövőnk be van biztosítva. Ezért kellett az Istennek emberé lennie, mert az ember ezt nem tudja, nem találja. A zsoltár írója felsóhajt: „taníts a te ösvényedre, Uram, taníts, hogy járhaszak azon!” Az ember ezért elveszett, mert ezt nem találja. Ezért kéri a zsoltáros, hogy: igazítsd lábamat a békeség útjára, tedd lábamat a keskeny ösvényre, a keskeny útra, amely a mennybe visz!

Az Isten ilyené lett, testvérek, az édenben megrettennek Isten jelenlététől, Mózes megretten a csipkebokor előtt. Karácsony arról szól, hogy eljön Isten egy kisgyermek képében, hogy az ember meg ne rettenjen. Mert ugyan ki fél egy kisgyermektől? Kinek szorul össze a szíve, kinek kezdenek el remegni a lábai, ha lát egy aranyos kicsi gyermeket a jászolban, ahogy a pásztorok vagy a bölcsek láthatták? Azért, az ember meg ne rettenjen, hanem megtérjen. Az Isten megalázta, lealacsonyította magát, amikor megjelent testben. Dicsőség helyett megalázta magát. Megüresítette, ahogy a Filippi levél másik Krisztus-himnuszában mondja az apostol, a neki való szolgálat helyett ő szolgált. Aki maga az élet, adta az Ő életét váltságul sokakért. Nem kényszerítette senki, hogy emberré legyen. Nem tukmálta rá senki ezt a feladatot, hanem Ő az Atya előtt ezt önként vállalta. A bűn, az Isten elleni lázadás az emberhez kapcsolható, akkor az elégtételnek is ilyennek kell lennie, emberhez kapcsolhatónak. Embert ember képviselhet Isten előtt, aki ugyanazt az emberi formát hordozza, amellyel pere van az Istennek, ezért kellett emberré lennie.

Hogyan vonatkozik továbbá ránk, testvérek, hogy az Isten emberré lett? Úgy, hogy azért lett emberré, hogy közöttünk járva és élve, akik legalább is ismerték Krisz-

tust test szerint, biztosítsa az övéit, hogy velünk marad. Nem testére nézve, hanem Lelkére, Istenségére, fenségére nézve nem távozik el tőlünk. Az Immánuel azt jelenti: velünk az Isten. Pál a Római levélben írja: „ha Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk?” Azért, hogy az emberben, a kicsi gyermekben, a keresztre feszített Krisztusban vagy a feltámadott Úrban az övéi meglássák a testté lett Istent. Mi pedig, késői nemzedék, akik nem ismertük Krisztust már test szerint, tudjuk azt, hogy testileg a mennyben van, és azt akarja, hogy ott imádjuk Őt. De ugyanakkor velünk is van minden napon, Isten nem egy végtelen messzeségben lakozik. A pogány vallások isteneiről mindig ezt gondolták, hogy valahol egy végtelen messzeségben lakozik. Az Isten emberré lett, ez azt jelenti, hogy ilyen közel jött hozzánk, ennyire közel ér a mi szívünkhöz. Testvérek, ez azért olyan fontos, hogy lássuk meg, hogy olyan emberré lett Jézus Krisztus, akinek például Lázár sírjánál megindul a szíve, és aki átérzi, hogy milyen az, amikor két testvér elveszíti a harmadik testvért, akivel együtt laktak, együtt éltek, akivel egymást támogatták és szerették. Azt hiszem, azért, testvérek, hogy minden gyászoló érezze, az is, akinek ezen a karácsonyon van gyásza, és az is, akinek régi sebei ezen a karácsonyon talán újra feltépődnek, amikor egy elköltözött szerettére gondol. Jézus könnyekre fakadt Lázár sírjánál, megindult Jairus leányának az ágyánál és Jairus nyomorúságán, megindult a Naini özvegy bánatán, aki viszi az egyetlen fiát eltemetni, és visszaadja neki, mert vele érez. Meggyógyítja a betegeket, mert tudja, mi a betegség.

Elgondolkoztam azon, az istentisztelet előtt jöttek ilyen gondolataim, hogy a gyülekezetből is sokan vannak vírusos betegségben, hogy vajon Jézus Krisztus kapott-e ilyen betegséget. Gondolom, hogy igen, ha jött egy megfázás, akkor ő is lázas lett, fájdalmat érzett. Azért, testvérek, hogy Jézus Krisztus elmondja nekünk, Ő tudja milyen a betegség, milyen az, ha fáj valami. És azt legfőképpen akkor tudta meg, amikor oda-feszítették a keresztre. Ő tudta, mi a fájdalom, amikor a kezébe és a lábába szöget vertek, mert testben jelent meg. A XIX. században a doketisták azt mondták, hogy Jézusnak csak egy látszat teste volt, és azóta is ezt mondják, akik így gondolkoznak, hogy a IV.-V. században megjelent egy ilyen irányzat, hogy Jézusnak csak látszat teste volt. Tehát, akkor nincs megváltás, akkor nincs elégtétel. Ezért nagy jelentőségű, hogy az Isten megjelent emberi testben. Ha látszat teste volt Jézusnak, akkor miért fájtna neki a kereszt? Miért roskadt volna össze a súly alatt, amikor ráteszik a kereszt-fát? Miért vérzett volna Jézus, ha csak egy látszat teste volt? Nem, testvérek, milyen csodálatos, hogy nem így van a Bibliában! Olyan teste volt, mint nekünk.

Jézus Krisztus elmegy a kánai menyegzőbe, Isten, aki megjelent testben, a tanítványjaival együtt elmegy ebbe a menyegzőbe, hogy azóta tudja meg minden fiatal, neki nem közömbös a házasságkötés. Ő be akar lépni valakinek az életébe, házasságába, családjába, gyermeknevelésébe, mert Ő megjelent testben. Ő oda megy, ahova hívják, és ahol szükség van, ott intézkedik, hogy ne legyen szükség, hogy megáldja az övéit. Odamegy az ő gazdagságával, vagy lecsendesíti a vihart, hogy minden haragos, háborgó szív elcsendesedjen, és ismerje el, hogy Ő az Isten. Testvérek, ennek az ígének nem itt van vége, hogy Isten megjelent testben. Mert tudjátok, ez csak a kicsinységről szólna, a megaláztatásról szólna, ez csak Jézus Krisztusnak a megüresítéséről szólna, hogy az Isten megjelent testben. De olyan jó, hogy Pál folytatja, és azt mondja, hogy megigazított Lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe! Azt mondják a nyelvészek, hogy ez a kifejezés, hogy megigazított Lélekben, amit Ravasz László úgy for-

dítt valamikor, hogy igazoltatott a Lélek által, azt jelenti, hogy a Szentlélek rátette a pecsétet, hogy valóban Ő a Megváltó, hogy nincs senki másban üdvösség, hogy ember, ne keresd másutt az üdvösségedet, csak Jézusban! Azt is mondják a nyelvészek, hogy a héberben ebben a szóban, hogy „igazoltatott”, „igaz”, benne van a győzelemnek a szava is. Mert ha valakinek azt mondjuk, hogy igazad van, akkor az azt jelenti, hogy te győztél. Nem nekem van igazam, hanem neked. Jézus Krisztusnak van igaza, igazoltatott Lélekben, igazzá lett Lélekben, ez azt jelenti, hogy győzött. Azt hirdeti ez nekünk, testvérek, hogy Jézus Krisztusnak karácsonyi eljövetele, megaláztatása, megüresítése, kicsinnyé létele része az ő nagyságának, fenségének és dicsőségének. Olyan szép, ahogy Pál apostol megjeleníti nekünk: megjelent testben, megigazított Lélekben, ellentétpárok. Megláttatott az angyaloktól, hirdettetett az emberek közt, a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.

Mit jelent ez a mi számunkra? Azt, hogy összekapcsolja a mennyei világot a földi világgal, az isteni szférát az emberivel. Eszembe jutott Jákób történetében, amikor Jákób látja a létrát, amint összeköti az eget a földdel, és akkor Jákób életében nagy fordulat következik be. Azt látja, hogy igen, majd az Isten létrája az összeköti, és az angyalok fel- és lejárnak. És most, amikor Pál apostol összeköti a mennyet és a földet, a világot és az Isten dicsőségét, akkor azt mondja, hogy az embert Jézus Krisztus köti össze Istennel. Ő a kapocs, az összekötő, Ő kapcsol hozzá az Atyához. Ő kapcsol a mennyei világhoz engem.

Hadd kérdezzem meg, hogy oda kapcsolt-e már téged, testvérem, a mennyei világhoz? Azért van gyülekezet, mert ezt fejezi ki a gyülekezet. Azért vannak hívők, mert ebben hisznek, hogy én nemcsak ebbe a világba tartozom, nemcsak egy tájszámom, személyi igazolványom, meg egy bankkártyám van, hanem van Nála letett kincsem is, mondja Pál apostol. Nemcsak itt van felírva a nevem a születési anyakönyvben, vagy majd egyszer egy halottiban, hanem az én nevem a mennyben van felírva. Az Isten megjelent testben, mert ez volt az ára ennek. Az oka a bűn volt, a célja pedig az, hogy higgyél Őbenne. Mert Őbenne van a mi váltságunk, vére által bűneink bocsánata. Oda kapcsol a mennyhez bennünket. Hirdettetett a pogányok közt. Látjátok, volt mit hirdetni a pogányoknak, az Isten megjelent testben! Ez az evangélium a pogányok számára is. Hittek benne a világon. Látjátok, nem a világ hitt neki! Sokan gondolják azt, hogy az a cél, hogy minél többen higgyenek. Nem. Higgyenek a világon neki azok, akik elfogadják, hogy Isten megjelent testben! Nem csak hozzám jött, hanem értem, engem emel fel. Nekem ad távlatot, nekem ad célt, nekem ad mennyei javakat.

Sok temetésen olvasom azt az ígét, amikor Jézus azt mondja az övéinek, hogy: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen! Higgyetek Istenben, higgyetek énbenem! Az én Atyám házában sok lakóhely van. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek!” Micsoda reménység! Jézus Krisztus az, aki oda vár engem, aki eljött ide, hogy én odamehessek. Nem csodálatos? És ennek ez volt az ára, hogy megjelent testben. Testvérek, hadd mondjam, hogy Jézus nem megistenít. Nem azt mondja, hogy mivel Isten emberré lett, majd az ember Istenné lehet, hanem azt hirdeti nekünk, hogy az ember Isten gyermekévé lehet. Nem lehetünk Istenné, mert Ő a teremtető, mi teremtmények vagyunk. Az, hogy az Isten emberré lett, nem jelenti azt, hogy mi meg Istenné leszünk, de Isten gyermekévé lehetünk. A János 1 szerint azt olvassuk, hogy „valakik befogadták Őt”. Én inkább így mondom, ha valakik elfogadták Őt, azokat felhatalmazta, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azokat, akik nem testből, vérből, fér-

fiú indulatából, hanem Istentől születtek. Nem azért, hogy Istenek legyünk, hanem azért, hogy Istennél legyünk egykor. Nem Istenné kell lennünk, hanem amíg a földön élünk, addig az isteni természet részesei legyünk, hogy látszódjon lelkünkben Jézusnak békéje, tiszta szíve és mennyei szent lénye! Jézus Krisztus azért lett emberé, hogy ezzel az örökkévaló Istennel harmóniát hozzon létre, és ebben te harmóniában, békességben legyél, kibékülj Istennel, aki jót akar, és áldást akar adni.

Végül csak egy gondolat, testvérek, mert éppen úrvacsorás istentiszteletünk is van. Az Úrvacsorában is ezt látjuk, hogy Isten emberré lett. Hiszen hogyan tudta volna Jézus venni a kenyeret, és azt mondani azon az éjszakán, hogy „ez az én testem”, és ott a görögben jövő idő van, „amely ti érettetek meg fog történni”, majd másnap a kereszten, és „ez az én vérem, az új szövetség vére, amely ki fog ontatni ti érettetek”? Testvérek, mondjátok meg, ha valaki ezt nem vallja, nem hiszi, hogy Isten megjelent testben, akkor nincs kihúzva hitünk alól a szőnyeg? Nem úgy van, mint amikor felépítünk egy kártyavárat, és ha az alsó lapot kihúzzuk, akkor összedől az egész? Ha én ezt nem vallom, hogy az Isten megjelent testben, Pál apostol egy másik ígében azt mondja, hogy akkor hiábavaló a te hited, hiábavaló a vallásosságod. Hiábavaló a kegyességed, nem érsz vele semmit, mert a kártyavár alsó lapja ki van húzva, amire az van írva, hogy az Isten megjelent testben. Azért, mert ezt az utat végigjárta, szenvedett, megfeszítették, meghalt, eltemették, de feltámadt, győzelmet vett. És ebben az isteni csodában részesülhetünk mi is kegyelemből, hit által! Összekapcsol bennünket az éggel, a mennyyel Jézus Krisztus. Hadd kívánjam, hogy ezen a karácsonyon ez legyen a legnagyobb örömünk, hogy össze vagyok kötve ezzel az Istennel, aki eljött értem, megváltott engem, eltörölte a bűneimet, elvette az ítéletet, megmentett a kárhozattól, és örök élettel ajándékozott meg! Ez az Isten képes volt, és kész volt arra, hogy megjelenjen testben.

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy valóban, mint kezes, a bűn díját megfizetted testben való szenvedéseddel. Köszönjük, hogy ember bűnéért emberi természet tett eleget, ugyanakkor büntelen természet tett eleget, akinek áldozatát, helyettes elégtételét a mi mennyei Atyánk elfogadta, és ez minden hívő gyermekére nézve kiárad, mint kegyelem, mint irgalom, mint szeretet. Hadd köszönjük meg Neked, ha ránk is kiáradt ez a kegyelem, ez a türelem, irgalom és szeretet! Köszönjük, hogyha Jézus Krisztusban beteljesedve látjuk üdvösségünket, és boldogan énekelhetjük, hogy meg vagyunk váltva. A bűntől s haláltól megváltál engemet, Ó, Jézus, véred árán megszerzed üdvömet.

Köszönjük a karácsonyt, amely azt hirdeti, hogy a te szeretetednek az ünnepe, és nem a mi szeretetünké. A te irgalmadnak az ünnepe, amely irgalom arról szól, hogy nem ítélni jöttél, hanem egy kisgyermek képében ajánlottad a bocsánatot, és hívtad az embert önmagához, hogy térjen meg, és kapcsolatba kerüljön Veled, az élet forrásával, amely által látunk világosságot. Áldd meg számunkra az ünnepet, hogy ezt jelentse, és hogyha megértettük, akkor mi is tudjuk tovább mondani, amit e gyermek felől hallottunk! Amit róla, felőle hallottunk, olvastunk, tudunk a Szentírásból, mi is hadd mondjuk el! Személyes bizonyágtételben hirdessük a világon, a pogányoknak, mert sokan hisznek majd benne, és sokan hisznek majd neki!

Kérünk, áldd meg ünnepünket, áldd meg ezt a világot, Urunk, amely annyira elfordult tőled, ahol a bűn megsokasodott! Hadd kérjünk azokért, akik az ünnepet is

KARÁCSONY TÉNYE ÉS LÉNYEGE

nyomorúságban kell, hogy töltsék, betegágyon, vagy egy ápolási osztályon! Hadd kérjünk azokért, akik szomorúak, gyászt hordoznak ezen az ünnepen! Kérjünk, Urunk, azokért a területekért, ahol háború van, és talán még az ünnepre se függesztik fel a fegyverek dörgését. Köszönjük, Urunk, hogy tőled kérhetünk békességet. Áldd meg az országok vezetőit, akinek hatalmat adtál, mert semmi hatalmuk nem volna, ha nem tőled kapták volna! Számukra is világosodjon meg a karácsony csodája, hogy így tudják vezetni a rájuk bízottakat!

Kérünk, hogy áldd meg családjainkat közelben és távolban! Áldd meg, Urunk, örömmel a mi szívünket akkor is, ha magányosnak érezzük magunkat, vagy egyedül vagyunk ezen az ünnepen! Magányos testvéreink is hadd tudják elmondani, hogy nem vagyok egyedül, mert az Isten velem van! Kérünk, Urunk, hogy áldd meg azokat, akik pihennek ezekben a napokban, áldd meg a családi találkozásokat, a gyülekezetben az együtt ünneplésünket Szentlelked örömeivel!

Ámen.

szöveg: Örömhír, 1896
dallam: *Harmonia caelestis*, 1711 **791**

1. Zeng-jen há - la - é - nek, Min-den aj - kon zeng-jen!
Is - ten szent ne - vé - nek Hő i - mát re - beg-jen
Mind - az, a - ki tud - ja, Hogy az Úr ke - gyel-me
Min-den bá - na - tunk - ba' Gyógy-írt hoz se - bünk-re!

2. Isten szent szerelmét
Jézus hozta hozzánk.
Hogyne zengne mindig
Róla szívünk és szánk?
Ó, mi nagy dicsőség:
Jézus a mi éltünk!
Ó, csudálja föld s ég:
Isten szenved értünk!